

Părtași de natură divină

7 martie 2008

Gili Cârstea

Deși sora White a scris mult și clar despre părtașia cu natura divină, generația ei nu s-a putut bucura de această mare lumină. Respingând “începutul luminii îngerului a cărui slavă va lumina tot pământul,” ei nu au mai reușit să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Tot ce le-a rămas de făcut a fost să întrețină temeliile, să păzească pietrele de hotar deja stabilite, pe care cu uimire le vedeau atacate din toate părțile.

Deseori ea își declara povara sufletească, își vărsa năduful în materialele publicate, observând că lumina și planurile lui Dumnezeu au fost amânate, iar vinovații sunt chiar cei care fuseseră chemați la marea cinste de a comunica lumii adevărul divin.

Nici ea nu mai putea schimba nimic. Lumina se retrăsese, Duhul lui Dumnezeu fusese batjocorit, și în aceste condiții nu se mai putea continua lucrarea la templul adevărului prezent. Solia îngerului al treilea nu putea fi comunicată eficient decât de un popor care înțelegea și aprecia scopul lui Dumnezeu cu poporul Său. De aceea dânsa declara, oftând:

“Oh, dacă cei care au așa puțină viață spirituală ar înțelege că viața veșnică poate fi oferită doar celor care devin părtași de natură divină, și scapă de stricăciunea care există în lume prin pofte” (9 T 155).

Timpul a dovedit că “ei” nu au înțeles acest lucru vital. De ce nu au înțeles? Dumnezeu vorbise răspicat despre părtașia cu natura divină [aici], susținut și pe parcursul a lungi perioade de timp, ca nimeni să nu poată spune că nu a avut de unde să afle. De ce nu au fost impresionați de adevărul fundamental al sanctuarului?

Primul motiv, și poate cel mai important, este acela că ei vedeau ispășirea doar ca o metodă prin care s-a obținut iertarea de păcat. Ei recunoșteau îndreptățirea ca o componentă a evangheliei, alături de cealaltă componentă, sfințirea, dar nu vedeau că scopul lui Dumnezeu în sanctuar era unirea dintre cele două naturi, umană și divină. Tot ce așteptau de la sfințire era o biruință asupra păcatului după principiul evoluției, lucru care este sperat și dorit până în ziua de

astăzi. Nu au putut fi convinși că au o concepție greșită despre ispășire, deși trebuiau să știe:

„Ispășirea lui Hristos nu este o simplă metodă iscusită prin care să ni se ierte păcatele; ea este remediul divin pentru vindecarea fărădelegii și refacerea sănătății spirituale. Este mijlocul ales de cer prin care neprihănirea lui Hristos trebuie să fie nu doar asupra noastră, ci în inimile și caracterele noastre” (Letter 406, 1906; 6BC1074).

Când înțelegem că ispășirea aduce neprihănirea lui Hristos „în inimile și caracterele noastre,” prima întrebare ar trebui să fie: Ce este neprihănirea lui Hristos?

Începem să căutăm, și descoperim că „neprihănirea lui Hristos nu este o manta care să acopere păcate nemărturisite și nepărăsite” (DA 555).

Apoi aflăm că ea este „haina de sărbătoare” cu care a fost îmbrăcat Iosua, și „hainele de in subțire, strălucitor și curat” oferite miresei lui Hristos, lucru care face posibilă „nunta Mielului.”

Aflăm că „nunta” este unirea dintre divin și uman (COL 307), fără de care a doua venire a lui Hristos nu poate avea loc. Și când reușim să percepem acest lucru, părtașia de natură divină devine piatra unghiulară a sanctuarului, iar profilul ei monumental începe să umbrească întregul peisaj al evlaviei fără putere pe care o admirăm mai bine de un secol.

Privind apoi la ce crede, practică și propovăduiește poporul nostru, parcă ne apucă deznădejdea, și oftăm și noi cu disperare: „Oh, dacă cei care au așa puțină viață spirituală ar înțelege că viața veșnică poate fi oferită doar celor care devin părtași de natură divină.”

***